

Sygn. akt I C 206/18

Dnia 20 lutego 2019r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grażyna Poręba

Protokolant: sekr. sąd. Urszula Bodziony - Mróz

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2019r. w Nowym Sączu

na rozprawie sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 2.168,93 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 681,05 zł (sześćset osiemdziesiąt jeden złotych pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Nowym Sączu od powoda M. S. kwotę 284,90 zł (dwieście osiemdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt groszy), od pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 657,66 zł (sześćset pięćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem wydatków wyłożonych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

Z:

1) (...)

2) (...)

3) (...)

Dnia 20 lutego 2019r.

Sędzia:

sygn. akt I C 206/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 lutego 2019 roku

Powód M. S. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 3 108,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie

od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, jak również zasądzenia na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podniósł, iż w dniu 27 lipca 2015 roku samochód marki A. (...) własności W. S. doznał uszkodzeń w wyniku kolizji z innym pojazdem. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie z zakresu OC w pozwanym Towarzystwie, szkoda została zgłoszona, pozwany uznał co do zasady swoją odpowiedzialność i wypłacił kwotę 870,71 zł z tytułu szkody częściowej. Powód, który nabył wierzycelność z tego tytułu od W. S. na podstawie umowy cesji zlecił wykonanie kosztorysu naprawy, z którego wynika, iż szkoda w pojeździe wyraża się kwotą 3 979,61 zł (co stanowi przeciętne koszty naprawy) w związku z czym powód dochodzi obecnie różnicy pomiędzy tą kwotą a kwotą wypłaconą przez powoda.

W dniu 7 lutego 2018 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 585/18 zgodnie z żądaniem pozwu (k. 23).

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty utracił moc. W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 25-27).

W uzasadnieniu podał, iż po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w ramach ubezpieczenia OC zostało wypłacone odszkodowanie w kwocie 870,71 zł, które zdaniem pozwanego wyczerpuje roszczenia powoda. Podstawą ustalenia odszkodowania był kosztorys, który uwzględniał ceny nowych części zamiennych a przyjęta roboczogodzina i liczba godzin pozwalają na naprawę pojazdu w warunkach lokalnych. Wysokość szkody potwierdzają faktycznie poniesione koszty naprawy a nie koszty hipotetyczne.

W piśmie procesowym z dnia 18 października 2018 roku strona pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powoda wobec braku wykazania istnienia kauzy umowy przelewu wierzycelności (k. 119).

W odpowiedzi strona powodowa przedłożyła dokumenty na potwierdzenie odpłatnego zbycia wierzycelności, zawarcia umowy sprzedaży i przyczyn zawarcia umowy cesji (k.134-136).

W ostatecznie sprecyzowanym stanowisku – w oparciu o wnioski opinii biegłego - powód domagał się zasądzenia kwoty 2 594,36 zł, co stanowi różnicę pomiędzy wartością odszkodowania (wyliczoną jako średnia z wariantów I i II wskazanych w opinii uzupełniającej z dnia 24 grudnia 2018 roku tj. 3 465,07 zł) i kwotą wypłaconą przez pozwanego, tj. 870,71 zł (k. 164-166).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lipca 2015 roku doszło do zdarzenia z udziałem pojazdu marki A. (...) nr rej (...) własności W. S. oraz pojazdu O. (...) nr rej (...), w wyniku którego kierujący O. uszkodził zaparkowany pojazd A.. Sprawca zdarzenia posiadał aktualne ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy ubezpieczenia OC zawartej z pozwanym (...) S.A. w W., potwierdzonej polisą nr (...).

/Dowód: akta szkody nr (...), niesporne/.

Szkoda została zgłoszona w dniu 29 lipca 2015 roku – w toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego sporządzony został kosztorys naprawy szkody z 18 sierpnia 2015 roku, w którym koszt naprawy pojazdu ustalono na kwotę 870,71 zł brutto. Decyzją z dnia 24 sierpnia 2015 roku pozwany przyznał i wypłacił poszkodowanemu wskazaną kwotę.

/Dowód: Kosztorys naprawy nr 908 k. 17-18, kopia decyzji z dnia 24.08.2015 r. k. 16, akta szkody nr (...).

Na podstawie umowy cesji z dnia 28 grudnia 2015 roku W. S. zbył wierzycelność przysługującą mu wobec pozwanego w związku ze szkodą w pojeździe na rzecz M. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...). Przelew wierzycelności obejmował wszelkie roszczenia majątkowe wynikające ze zdarzenia z dnia 27 lipca 2015 roku z

wyłączeniem zadośćuczynienia wraz z należnymi odsetkami za opóźnienie i nastąpił w celu dochodzenia jej przed sądem bezpośrednio przez cesjonariusza.

/Dowód : umowa cesji praw k. 15, zeznania świadka W. S. k. 46v, zeznania świadka K. S. k. 49-49v /.

Powód zlecił wykonanie prywatnego kosztorysu naprawy z dnia 7 listopada 2017 roku, w którym ustalono koszt naprawy pojazdu na kwotę 3 979,61 zł brutto.

/Dowód: Kosztorys z dnia 7.11.2017 r. k. 19-20/.

W wyniku zdarzenia z dnia 27 lipca 2015 roku w pojeździe powoda doszło do uszkodzeń obejmujących: okładzinę zderzaka przedniego (deformacja, oberwanie zaczep mocujących z prawej strony) oraz zamocowanie górne prawe zderzaka przedniego (pęknięcie). Uszkodzenia te pozostają w normalnym związku przyczynowym z tym zdarzeniem. Koszt naprawy przywracającej pojazd do stanu sprzed zdarzenia (przy założeniu zastosowania do naprawy nowych oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu) - w nieautoryzowanym zakładzie naprawczym producenta wynosił w sierpniu 2015 roku 3 039,64 zł brutto, zaś w zakładzie posiadającym autoryzację – 3 239,51 zł brutto. Przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji wymagało zastosowania do naprawy oryginalnych części zamiennych bowiem pojazd w obrębie tych uszkodzeń był wyposażony w oryginalne części producenta. Zastosowanie na potrzeby ustalenia kosztu naprawy pojazdu części zamiennych jest sprzeczne z „Wytycznymi Komisji Nadzoru Finansowego dotyczącymi likwidacji szkód w ubezpieczeniach komunikacyjnych”.

/Dowód: opinia biegłego T. M. z dnia 23.06.2018 roku z załącznikami k. 55-75, opinie uzupełniające z dnia 31.07.2018 r. k. 105, z dnia 10.11.2018 r. k. 124-129, z dnia 24.12.2018 r. k. 146-152/.

Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie na podstawie zgromadzonych dokumentów, w tym opinii biegłego T. M. (2), dokumentów zgromadzonych w aktach szkody (...) oraz zeznań świadków.

Dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne z uwagi na okoliczność, że stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone (art. 244 k.p.c.) oraz tego, że osoby, które je podpisały złożyły zawarte w nich oświadczenia (art. 245 k.p.c.). Korzystają one z domniemania autentyczności i prawdziwości. Treść lub forma tych dokumentów nie były kwestionowane przez strony. Również Sąd po zapoznaniu się z ich treścią i formą nie powziął, co do nich żadnych wątpliwości.

Dowód z kosztorysu prywatnego przedłożonego przez powoda został oceniony jako dokument prywatny w powiązaniu z pozostałymi dowodami, jednak mając na uwadze, iż pozwany kwestionował ten dowód i wnosił o powołanie biegłego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego.

Odnosząc się do opinii sądowej sporządzonej przez biegłego sądowego T. M. (2) Sąd uznał, iż opinia ta jest rzetelna, jako pełna, jasna i wyczerpująco odpowiadająca na postawione pytania. Biegły odniósł się szczegółowo do wszelkich zarzutów stron, podtrzymując ostatecznie opinię podstawową w opiniach uzupełniających. W opinii uzupełniającej z dnia 24 grudnia 2018 roku biegły odnosząc się do wniosków powoda dokonał dodatkowego wyliczenia kosztów naprawy pojazdu w dwóch wariantach przy uwzględnieniu wymiany listew bocznych zderzaka przedniego, jednakże równocześnie biegły zaopiniował, iż analiza dokumentacji fotograficznej prowadzi do wniosku, że listwy te nie uległy uszkodzeniu podczas zdarzenia, co powód przyznał (k. 164v). Z tych względów Sąd ustalił ostatecznie wartość szkody na podstawie opinii głównej z dnia 23 czerwca 2018 roku.

Sąd dał również wiarę co do zasady zeznaniom świadków W. S. i K. S. - ich treść koreluje z materiałem wynikającym z dokumentów.

Nie budzi wątpliwości sądu także dowód z umowy cesji z 28.12.2015r., załącznika do umowy i dokumentu potwierdzającego zapłatę za sprzedaż wierzytelności. Umowa jest skonstruowana jasno i precyzyjnie, potwierdza fakt przelewu wierzytelności.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle dokonanych ustaleń powództwo jest częściowo zasadne.

Art. 822 § 1 k.c. stanowi, iż przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Odnosząc się na wstępie do kwestii zarzutu braku legitymacji czynnej po stronie powoda należy stwierdzić, iż Sąd nie podziela argumentacji strony pozwanej. Powód przedłożył do akt umowę cesji z dnia 28 grudnia 2015 roku, z której wynika przeniesienie na niego przez W. S. wierzytelności z tytułu roszczenia o odszkodowanie w związku z szkodą (...). Wobec zakwestionowania przez pozwanego ważności umowy przelewu z uwagi na brak wykazania kauzy strona powodowa przedłożyła dodatkowe dokumenty w postaci załącznika do umowy i potwierdzenia przelewu. W ocenie sądu powyższe dokumenty wskazują, iż umowa cesji została ważnie zawarta i jest skuteczna, wobec czego powodowi przysługuje legitymacja prawna do dochodzenia na drodze sądowej tej wierzytelności.

W przedmiotowej sprawie nie budziła wątpliwości podstawa prawna dochodzenia odszkodowania, poza sporem było również, iż szkoda niewątpliwie została wyrządzona. Pozwany jako ubezpieczyciel na podstawie zawartej ze sprawcą szkody umowy ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej był odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobom trzecim w związku z ruchem pojazdu objętego ubezpieczeniem.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż skoro pozwany nie kwestionował w obecnym postępowaniu swojej odpowiedzialności za szkodę co do zasady, a wysokość szkody została wykazana dowodami, zasadne jest uwzględnienie powództwa w zakresie kwoty wynikającej z opinii biegłego mgr. inż. T. M. (2) sporządzonej w dniu 23 czerwca 2018 roku. Należy zauważyć, iż kwoty wskazane w tej opinii jako koszty naprawy pojazdu (przywrócenia go do stanu poprzedniego) pozostają w korelacji z kwotą wynikającą z kosztorysu prywatnego sporządzonego na zlecenie powoda, natomiast znacznie odbiegają od kwoty wyliczonej w kosztorysie sporządzonym na potrzeby postępowania likwidacyjnego. Sąd całkowicie aprobejuje ustalenia zawarte w opinii biegłego sądowego, uznając za zasadne koszty naprawy w wariantcie I tj. uwzględniającym naprawę w zakładzie naprawczym nieposiadającym autoryzacji producenta pojazdu. Jak wynika z zeznań W. S. i K. S. pojazd po zdarzeniu nie był naprawiany w zakładzie naprawczym, a systemem gospodarczym, ponadto świadkowie zeznali, iż nie był on nigdy serwisowany w (...). Z tych względów zasadne było przyjęcie wskazanego wariantu kosztów naprawy, które na sierpień 2015 roku wynosiły 3 039,64 zł brutto. Sąd nie uwzględnił kwoty wynikającej z opinii uzupełniającej biegłego, która obejmowała dodatkowo wymianę listew bocznych zderzaka przedniego, mając na uwadze, iż z materiału dowodowego nie wynika, co biegły wyraźnie zaznaczył w opinii z dnia 24 grudnia 2018 roku, aby w czasie zdarzenia listwy te uległy uszkodzeniu. Brak jest zatem zdaniem Sądu bezpośredniego związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy zdarzeniem a koniecznością wymiany tych listew.

Wobec powyższego Sąd ustalił należne odszkodowanie na kwotę 3 039,64 zł brutto, które należało pomniejszyć o wypłaconą poszkodowanemu z tytułu ubezpieczenia kwotę 870,71 zł brutto, co daje kwotę 2 168,93 zł i taką kwotę należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda. Sąd zasądził od tej kwoty odsetki ustawowe od dnia 29 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Bezspornym było, iż szkoda została zgłoszona w dniu 29 lipca 2015r.

W pkt II Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, mając na uwadze wskazaną argumentację.

W pkt III Sąd na zasadzie art. 100 k.p.c. stosunkowo rozdzielił koszty postępowania, mając na uwadze, iż powód wygrał proces w 69,8 %, a pozwany – w 30,2 %. Powód poniósł koszty w wysokości łącznej 1 373 zł (opłata od pozwu 156 zł, wynagrodzenie pełnomocnika z opłatą skarbową 917 zł i zaliczka na poczet opinii biegłego – 300 zł), pozwany zaś w wysokości 917 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika. Suma kosztów w sprawie to kwota 2.290 zł. powód winien ponieść z tej wartości kwotę 691,58 zł. a pozwany 1.598,42 zł. (stosunek procentowy 30,2% do 69,80 %).

Kwota zasądzona przez sąd to różnica pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi przez strony a tymi, które winny one ponieść z uwagi na wynik procesu.

W pkt IV Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od powoda kwotę 284,90 zł, zaś od pozwanego kwotę 657,66 zł tytułem wydatków wyłożonych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa na wynagrodzenie biegłego. Koszt wynagrodzenia biegłego wynosił łącznie 1 242,22 zł, co odliczając kwotę 300 zł wyłożoną przez powoda daje kwotę 942,22 zł. Stosunkowe rozdzielenie kosztów wynika z udziału procentowego stron w wygranej (69,8 % do 30,2 %).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

Z/

1.(...)

2.(...)

3. (...)

(...)